

Forfatter: Topelius, Zacharias

Titel: BREV TIL: Barfod, Povl Frederik FRA: Topelius, Zacharias (1885-02-17)

Citation: Topelius, Zacharias: "BREV TIL: Barfod, Povl Frederik FRA: Topelius, Zacharias (1885-02-17)", i *Zacharias Topelius og Frederik Barfod - En Brevveksling*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 58. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002068974-000-shoot-L0020689740000017.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Zacharias Topelius og Frederik Barfod - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

F. B.

Björkudden 17 Febr. 1885.

Käre Barfod!

De ligger mig på hjertet. Jag har ej sedan länge — sedan Febr. 1884 — hört något från Dem, och sjelf har jag varit stum sedan April samma år. Vi blifva båda gamla, ändock jag ännu är en kyckling mot Dem. Ett år är icke mycket för oss, när vi se tillbaka, men 365 dagar äro mycket, när vi se framåt, och hvar dag är en gåfva.

Jag har en kär vän i Sverige, äldre än De, 81 år, — gamle Wetterbergh i Linköping. Han skrifver ännu ibland till mig och jag till honom. De mins, att genom honom talar Sverige till mig, och genom Dem talar Danmark, men Norige talar endast med spridda röster, sedan jag miste Ludvig Daa¹⁰⁹). Nu, käre Barfod, skall jag icke åter få höra Danmark tala, detta gamla, trofasta Danmark, som jag älskar och högaktar, oaktadt alla dess strider och söndringar? — Ja, det är sant, mina döttrar få nästan hvarje vecka bref från sina vänner i Köbenhavn, bref och litteratur, såsom de från två händer fingo afbildningar och beskrifningar om branden i Kristiansborg¹¹⁰). Och jag sjelf korresponderar stundom med P. Mariager¹¹¹) eller Christian Barnekov¹¹²) eller andra, — men de berätta mig ingenting om min gamle Barfod, och huru det är, vill jag helst höra Danmark tala just genom Dem. — Jag läser i Deras bref af Febr. 1884 om både oro och hugnad i Deras familj — och Gud gifve det nu vore godt och fridsamt hos Dem. Vi ha båda vuxit från stridernas ålder; vår ålders första bön är en fridsbön. Gud höre denna bön för vårt land och oss!

Här på min ensliga udde vid hafvet har Gud låtit vår, sommar, höst och vinter härintills gå med mulna och klara dagar utan andra förändringar, än att barnabarnens antal nu blifvit sju. Helsan har varit bättre och sämre; min hustru är svag. Arbetet går vid dagsljus, men styckevis — allt vårt verk är till slut endast ett styckeverk — jag har icke utgifvit mer än en ny barnbok¹¹³) till julen — har varit förströdd af många uppdrag vid sidan af skriftstället, men återtager med den ljusare årstiden mitt histo-s. 59riska studium, ändock det vexer mig öfver hufvudet med ständigt nya massor af material. Jag tänker ibland, att min rätta mission är dock för Guds rike hos barnen, men se, käre Barfod, just detta är af allt skriftställen det svåraste, emedan den vuxna människan med sina strider och sin lifserfarenhet der skall ånyo höja sig till den enklaste objektiva åskådning af naturen och lifvet.

— Jag har varit med om att grundlägga en ny daglig tidning, „Finland“, i det dubbla syftet att stå på kristlig grund gentemot den öfvermäktiga otrospressen och i politiskt hänseende vara organ för ett centerparti, under den rasande språkstriden. Anfallen med största häftighet, har denna nya organ härtills lyckats med kraft och moderation försvara sin svåra ställning och vunnit mer än 2,000 prenumeranter. — Den 28 Febr. firas Kalevalas 50:de årsdag högtidligt af alla den finska litteraturens vänner. Jag önskar, att vi då finge se Dem här bland oss, käre Barfod! Jag skulle då bättre förstå att bereda Dem plats i vårt första led, än när De senast var med om blott en del af festligheten.

Elias Lönnrot gick från oss d. 19 Mars förra året, saknad som ingen annan i vårt land. Han öfveransträngde sig med sin nya upplaga af de finska lyriska sångerna, han glömde sina 80 år. Hans begrafning firades med stor ståt på finska statens bekostnad, — han som sjelf var så enkel, att han gömde sig undan för alla ärebetygelser. Fastän sent, beder jag att härmed få tillsända Dem de minnesord jag skref öfver honom vid Universitetets sorgfest i Maj. Nej, jag vill påminna mig, att jagsände dem redan då.

Finska språket är numera vid alla domstolar likställt med det svenska, och dermed skulle man tycka, att språkstriden vore faktiskt afslutad, men så är det icke; man strider nu om det officiella språket, oaktadt alla lagar samtidigt utkomma på båda språken med samma giltighet. Men detta är icke nog: från ulstras på båda sidor, som lefva af kriget, framkastas beständigt nya tvisteämnen. Det är å svenska sidan så påkostande att afsäga sig öfvermakten, och å den finska åter rycker man fram med fordran på öfvermakt för det finska språket. Under allt detta infinner sig ryska språket med fordran på sin andel och sin öfvermakt. De kan förstå, att vi lefva mellan tre eldar. En s. 60af de största ryska tidningarna hitsände sin korrespondent till landtdagens öppnande, och sedan denne beljugit oss och framställt allt i den för Ryssland mest förhatliga dager, afslutar han sina korrespondenser med den fordran, att Finland med sin konstitution, sitt mynt, sin tullgräns och sin egna militär bör likställas med öfriga ryska gränsmarker. Lyckligtvis intygade Kejsaren-Storfurstens throntal vid samma tid landets blomstring och detta lilla folks lojala iakttagande af sina pligter. Men afund och folkambition äro ständigt en fara för oss, och de 100 millionerna trycka med en förkrossande tyngd på dessa fattiga 2 millioner, som endast önska att i frid få sköta sig sjelfva.

Hvad säger De, icke om Khartum, men om Gordon¹¹⁴)? Skulle han hafva stupat, som troligast är, så sörjer jag, och många tusen med mig, icke hans öde, ty han föll som kristen och krigare på sin post; men jag sörjer de mångas tro, som genom hans fall lidit en svår pröfning. I honom, som så fast trodde på Guds allsmäktiga beskärm, funno otalige kristne ett stöd för sin tro, och nu säger hela det antikristliga lägret: hvar är nu Gordons, hvar är nu eder Gud?

Men ändock, ja ändock måste vi behålla vårt ankare, ty utan detta vore vi redlösa flarn på ett rullande klot.

Gud faller icke med denne sin tjenare. Den tid skall komma, när vi äfven i Gordons dunkla öde upptäcka begynnelsen till nya, om ock aflägsna segrar för korsets tecken och kristen tro.

Längre vill jag ej trötta Deras gamla ögon, om jag också ej tröttar Deras varma, gamla hjerta. Låt mig dock veta, käre, högt aktade vän, om också blott med några få ord, att De lefver, att De har frid på gamla dagar, att De ännu kan älska Danmark, menskligheten och Finland här borta, samt att De får vara omgifven af de kära Gud gifvit Dem! Jag sänder Dem en vänlig helsning från Björkudden, från min hustru och mina döttrar samt beder Dem framföra denna vår helsning till Deras hustru och barn. Tack för att De ihågkommit oss, — det tror jag — och lef lycklig i vissheten om Guds oändliga nåd här nere och der ofvan!

Deras alltid tillgifne finske vän
Z. Topelius.